

16. december

Næste dag, den 16. december, traver nisserne videre ud ad stien. Det er lidt kedeligt bare at gå, selv om de forsøger at holde modet oppe ved at synge rejsesangen flere gange.

Midt på formiddage kommer de forbi en hul træstub, og Fire stopper op og kigger længe på den.

”Der kunne godt være honning deroppe” siger hun ”skal vi kravle op og kigge efter?”. ”Men hvad med bierne?” spørger Fem. ”De sover vintersøvn” siger Fire med overbevisning ”og vi tager ikke det hele, bare lige en lille mundsmag”.

Fem er ikke svær at overtale, og de kravler med et vist besvær op på træstubben. ”Der” hvisker Fire ”hvis der er honning i denne her stub, må det være dernede”, og hun rækker og strækker sig ned i stubben. ”Jeg er slet ikke sikker på, at der er honning” siger Fem lidt nervøst, ”pas på Fire”. ”Ja, ja” siger Fire ”jeg skal lige” ... og hun strækker sig endnu længere. Og så, lige pludselig, går det galt. Fire glider på kanten og forsvinder ned på bunden af træstubben. ”Hvor blev du af?” råber Fem, ”Fire, jeg kan ikke se dig. Hvor er du?” Fire er landet temmelig hårdt, og hun sidder lidt fortumlet i mørket nede i bunden af stubben. Det varer lidt, inden hun kan svare, og Fem bliver mere og mere urolig. Omsider svarer Fire: ”Jeg er ok Fem, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal komme op”. ”Hjælp” tænker Fem, jeg må have hjælp. ”Hjælp!” råber han fortvivlet. ”Vil en eller anden ikke godt komme og hjælpe mig. Min søster er faldet i et hul, og jeg ved ikke hvordan jeg skal få hende op igen”. Men der kommer ikke nogen og hjælper, det er som om de pludselig er helt alene i skoven.

Et par biller kommer trissende hen af stien og standser et øjeblik for at kigge på, men de er jo ikke til megen hjælp.

Så kommer en stor skovskade og sætter sig på kanten af stubben og vipper lidt frem og tilbage, mens den kigger ned.

”Er hun faldet ned?” spørger den omsider. ”Ja” snøfter Fem. ”Kan hun ikke komme op?” fortsætter fuglen. ”Nej” snøfter Fem. ”Og du kan heller ikke få hende op?” spørger skovskaden videre. ”Nej” snøfter Fem igen. ”Surt” siger skaden, og væk er den.

”Hvad sagde den?” spørger Fire, som har hørt noget af samtalen nede fra hullet. ”Den sagde at det var surt” siger Fem. Så tørrer han sine øjne. ”Der kommer vist ikke nogen og hjælper”, siger han så, ”jeg må vist selv finde ud af noget”.

”Hvad gør man, hvis man skal have noget op af noget?” tænker han så – ”man fisker det op. Med en fiskestang. Men jeg har ikke nogen fiskestang, og Fire er ikke nogen fisk. Men jeg behøver jo heller ikke stangen, man kan godt fiske bare med en snor og en krog. Men jeg har jo heller ingen krog – men jeg behøver heller ikke nogen krog, for Fire har jo hænder hun kan holde fast i snoren med. Så en snor - jeg skal bruge en snor”. Han ser sig sig fortvivlet omkring. ”Jeg bandt en snor om gåsens ben tænker han så. Mit halstørklæde!!!!” Og så hiver han sit halstørklæde af og trækker en lang lang snor ud af det. ”Vent lidt” råber han ned til Fire, ”jeg har fundet ud af det, der kommer en snor ned til dig. Han prøver at kaste den ene ende af snoren ned, men det er først, da han finder på at binde et lille stykke træ i snoren, at det lykkes. ”Du må gerne skynde dig lidt”, siger Fire lidt uroligt nede fra hullet ”jeg tror at bierne er ved at vågne”. Og ganske rigtig, der lyder en truende summen fra et hulrum i stubben. ”Tag fat i snoren” råber Fem ”og hold godt fast”, og mens den truende summen bliver højere og højere trækker Fem, som han aldrig har trukket før. Han stemmer fødderne imod og haler så sveden løber ud under kanten på hans nissehue. Og Fire forsøger at få fodfæste inden i stubben, så hun kan hjælpe til, og stadig lyder den truende summen lige ved siden af hende.

Men pludselig bliver det lettere at trække, og da Fem kigger lidt bagud, ser han Skovskaden fra før, som har taget fat i snoren og nu hjælper med at trække af alle kræfter. Og på et øjeblik har de fået Fire op af hullet, og de skynder sig væk fra træstubben, inden bierne opdager, hvem det er, der har forstyrret dem. Da de sætter sig for at hvile sig lidt efter forskrækkelsen, kigger Fem sig om for at sige tak til den hjælpsomme skovskade. Men den er allerede lettet fra jorden og har svunget sig op på en gren i nærheden. "Tak for hjælpen" råber Fire "det

er din skyld, at jeg kom op, inden bierne vågnede. "Fedt" svarer Skaden og væk er den i et vældigt sving op mod himmelen.